Kazania, Homilie, Liturgia - Biblioteka Kaznodziejska

Adres strony: http://www.bkaznodziejska.pl/nr/sugestie_homiletyczne/1_niedziela_adwentu/zycie_jest_zyciem.html

Życie jest życiem

„Życie jest szansą, schwyć ją. Życie jest radością, próbuj ją. Życie jest snem, uczyń je prawdą. Życie jest wyzwaniem, zmierz się z nim. Życie jest obowiązkiem, wypełnij go. Życie jest cenne, doceń je. Życie jest bogactwem, strzeż go. Życie jest miłością, ciesz się nią. Życie jest tajemnicą, odkryj ją. Życie jest obietnicą, spełnij ją. Życie jest hymnem, wyśpiewaj go. Życie jest walką, podejmij ją. Życie jest tragedią, pojmij ją. Życie jest przygodą, rzuć się w nią. Życie jest szczęściem, zasłuż na nie. Życie jest życiem, obroń je" – tak o życiu mówiła kiedyś Matka Teresa z Kalkuty. Słowo Boże też mówi dzisiaj do nas o życiu.

„Życie jest szansą, schwyć ją. Życie jest radością, próbuj ją. Życie jest snem, uczyń je prawdą. Życie jest wyzwaniem, zmierz się z nim. Życie jest obowiązkiem, wypełnij go. Życie jest cenne, doceń je. Życie jest bogactwem, strzeż go. Życie jest miłością, ciesz się nią. Życie jest tajemnicą, odkryj ją. Życie jest obietnicą, spełnij ją. Życie jest hymnem, wyśpiewaj go. Życie jest walką, podejmij ją. Życie jest tragedią, pojmij ją. Życie jest przygodą, rzuć się w nią. Życie jest szczęściem, zasłuż na nie. Życie jest życiem, obroń je" – tak o życiu mówiła kiedyś Matka Teresa z Kalkuty. Słowo Boże też mówi dzisiaj do nas o życiu.

OTOCZMY TROSKĄ ŻYCIE

„Tyś, Panie, naszym ojcem […]. Myśmy gliną, a Ty naszym twórcą. My wszyscy jesteśmy dziełem rąk Twoich" – słowa proroka Izajasza przypominają nam, że Bóg Stwórca utworzył nas z niczego, On dał nam życie. On powołał do istnienia wszystkich ludzi. Jak ojciec daje życie swoim dzieciom, tak Pan Bóg dał życie wszystkim ludziom. On jest dawcą życia. Dzięki Niemu żyjemy.

Tę prawdę, wyrażoną tak pięknie przez proroka Izajasza, przypominamy sobie w pierwszą niedzielę adwentu, która jest też pierwszą niedzielą nowego roku liturgicznego. Rozpoczynamy nowy etap w życiu Kościoła, wchodzimy na nowy odcinek drogi, na której szczególną troską pragniemy otoczyć życie – to życie, które jest darem Pana Boga. „Otoczmy troską życie" – to hasło tegorocznego programu duszpasterskiego całego Kościoła w Polsce, ale to też bardzo konkretne wezwanie, na które chcemy i my odpowiedzieć – tutaj, w naszej wspólnocie duszpasterskiej. Przypominając sobie dzisiaj, że Pan Bóg jest „naszym ojcem […], naszym twórcą" – jak pisze prorok – chcemy dziękować Mu za to i świadomie przyjąć ten dar, jakim jest życie. Nasza troska o życie znajdzie wyraz między innymi… [*tu można zaproponować inicjatywy parafialne, związane z nowym rokiem pracy duszpasterskiej*]. Chodzi bowiem o to, aby programy duszpasterskie znajdowały potwierdzenie w konkretnych działaniach podejmowanych w naszych rodzinach i wspólnotach, w naszej parafii.

CHROŃ TO, CO ZASADZIŁA TWOJA PRAWICA

Życie jest darem Pana Boga, naszego Stwórcy. Ten dar trzeba otoczyć troską, trzeba go pielęgnować, rozwijać. Życie człowieka musi się nieustannie odnawiać, aby mogło prowadzić do pełni życia, do prawdziwego życia w wieczności. Dlatego też z naszych serc płynie dzisiaj, powtarzana kilkakrotnie w psalmie, prośba: „Odnów nas, Boże, i daj nam zbawienie". Prosimy Boga, naszego Stwórcę słowami psalmisty: „Przyjdź nam z pomocą […]; Chroń to, co zasadziła Twoja prawica, latorośl, którą umocniłeś dla siebie. Wyciągnij rękę nad mężem Twej prawicy, nad synem człowieczym, którego umocniłeś w swej służbie".

Życie każdego z nas można porównać do latorośli, o którą troszczy się właściciel winnicy. Pan Bóg jest zatroskany o swoje latorośle. Pragnie jednak, aby każdy z nas – tak jak On – był też zatroskany o życie. Bóg, który wyciąga swoją rękę nad synem człowieczym, pragnie, abyśmy wszyscy otoczyli troską to życie, które jest Jego darem. I dlatego posyła swojego Syna, abyśmy ciesząc się darem życia, „w Nim – w Chrystusie – byli wzbogaceni we wszystko", jak pisze św. Paweł. Nie wystarczy przyjęcie daru życia. To życie musi być w Chrystusie nieustannie odnawiane i umacniane („On będzie umacniał was aż do końca"), by każdy, kto otrzymał od Boga dar życia, stał się „bez zarzutu w dzień naszego Pana Jezusa Chrystusa".

CZUWAĆ NAD ŻYCIEM W PERSPEKTYWIE WIECZNOŚCI

W jednej ze swoich nauk rekolekcyjnych, opublikowanej w książce pt. „Rozważania. Część trzecia", ks. Aleksander Woźny, zmarły w 1983 roku świątobliwy kapłan i spowiednik, mówił: „Problem własnej śmierci uważa człowiek za sprawę bardzo teoretyczną, nie lubi o niej myśleć konkretnie nawet wtedy, gdy ma już wiele lat życia za sobą i kruche zdrowie […]. Wychodząc z domu pragnie, przynajmniej podświadomie, do niego powrócić; jest tego bardzo pewny, że wróci i nie dopuszcza nawet myśli, że mogłoby być inaczej".

Myśląc o życiu i dziękując Bogu za nie, musimy pamiętać o tym, jak bardzo jest ono kruche i słabe (jak latorośl, jak glina, wychodząc z domu nie mamy pewności, że do niego wrócimy…). Prorok Izajasz pisze nawet wprost: „wszyscy opadliśmy zwiędli jak liście". I dlatego Jezus mówi dzisiaj do nas „Uważajcie i czuwajcie", i ponawia za chwilę tę prośbę: „czuwajcie […], mówię wszystkim: czuwajcie". Troska o nasze – tak bardzo kruche – życie doczesne nie może nam przesłonić troski o życie, które nie przemija, które się nie kończy – o życie wieczne. Pierwsze dni adwentu mają „wydźwięk eschatologiczny" i powinny nas zachęcić do myślenia (bardzo konkretnie) o przyszłości, kiedy powtórnie przyjdzie Syn Boży. To jest nasza troska o wieczność, o życie z Bogiem na wieki. Wtedy spełni się prośba wyrażona słowami psalmisty, a nasze życie w pełni się odnowi i Pan Bóg da nam wszystkim zbawienie. Przygotowania do świąt Bożego Narodzenia nie mogą nam utrudniać czekania na Jego powtórne przyjście. Żyć pełnią życia, otoczyć troską życie – to znaczy przede wszystkim – żyć w perspektywie wieczności, w perspektywie zbawienia wiecznego i powołania każdego z nas do nieustającej wspólnoty z Jezusem Chrystusem.

autor: **ks. Maciej K. Kubiak**